

עמ"ת 61008/08/16 - מוחמד קנדיל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 61008-08-16 קנדיל(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
העורר	מוחמד קנדיל (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' הש' ע' מורנו) מיום 18.8.16, בה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעניינו.

רקע

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1951; קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(ז) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); ניסיון התפרצות למגורים לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 25 לחוק; פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 407(ב) יחד עם סעיף 29(א) לחוק; החזקת כלי פריצה לרכב בצוותא חדא, לפי סעיף 413(א) יחד עם סעיף 29 לחוק; נהיגה פוחזת של רכב, לפי סעיף 273 לחוק; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961; נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התשל"ל-1970.

כתב האישום מונה שלושה אירועים מרכזיים. הראשון, פריצה לבית באלעד. השני, פריצה לבית בחולון. השלישי, ניסיון הימלטות, תקיפת שוטר ועבירות נוספות על פי דיני התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, עובר ליום 25.5.16, קשר העורר קשר עם אחרים כדי לבצע מספר התפרצויות לדירות ולבצע גניבה. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הצטיידו העורר ואחרים במכשירי טלפון מבצעיים, בכובעים, במשקפי שמש, בתיק מטפסי הרים וברכב גנוב מסוג שברולט "אורלנדו" שאליו הוצמדה לוחית רישוי מזויפת (להלן: "**הרכב**"). ביום 25.5.16, ניסו העורר ואחרים לפרוץ לבית באלעד. עוד באותו היום, התפרצו העורר ואחרים לבית בחולון. הם פירקו את מצלמות מערכת האזעקה, רוקנו את תכולת החדרים ונטלו רכוש מסוגים שונים. לאחר מכן, שבו לרכב והחלו בנסיעה לכיוון מחסום "רנתיס" שם חבר אליהם רכב נוסף. בסמוך לכך, נצמדו ניידות משטרה לרכב וקראו לעורר - שנהג ברכב באותה עת, לעצור. העורר החל לנסוע במהירות לכיוון המחסום. ניידת משטרה חסמה את נתיבו והעורר סובב את הרכב, עקף רכבים בצורה מסוכנת וכמעט והתנגש בניידות שרדפו אחריו. אז הבחין העורר בפקק תנועה לפניו אשר

מנע את המשך נסיעתו, הסתובב שוב לכיוון המחסום ובעוד ששוטר סימן לו לעצור, הגביר את מהירות נסיעתו עד שנעצר בשול הדרך על ידי דוקרנים. העורר יצא מהרכב ופתח במנוסה לעבר גדר המערכת לכיוון כפר רנתים, אז נתפס על ידי שוטר תוך ששניהם נפלו על הקרקע. העורר ניסה לקום ולברוח, בעט בשוטר והמשיך להשתולל עד שנאזק. בכליו של העורר נתפסו מכשיר טלפון סלולארי ות.ז. עם תמונתו ופרטיו של אחר. באותו הזמן, המשיכו שני האחרים (נאשמים 2 ו-3), במנוסה לכיוון הכפר רנתים תוך השלכת כובע וכפפות, עד שנתפסו.

בחיפוש שנערך ברכב, נתפס תרמיל אדום ובו מספרי ברזל גדולים, שני לומים, פטיש גדול, שלושה מברגים, פלייר ג'בקה ומספרי מתכת קטנים, המהווים, כנטען, כלי פריצה לרכב ולמבנים.

בדיון שהתקיים לפני בית המשפט קמא ביום 13.6.16, ביקש הסנגור לשלוח את העורר ואת הנאשם 2 להתרשמות שירות המבחן, תוך הצהרה כי קיימות ראיות לכאורה כנגד העורר. בית המשפט קמא (כב' הש' א' נוריאלי), הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, מבלי להזדקק לתסקיר בעניינו. זאת, לנוכח ההסכמה לקיומן של ראיות לכאורה, העובדה כי מדובר בשוהה בלתי חוקי בעל עבר פלילי הכולל מאסר על תנאי בר הפעלה, עבירות הרכוש שבוצעו בצוותא, האלימות כלפי השוטרים וניסיון הבריחה.

הסנגור ערר על החלטה זו ובדיון שנערך בערר הוחלט לאפשר לעורר להעלות את טיעונו בנוגע לראיות לכאורה.

ביום 18.8.16 התקיים דיון לפני בית המשפט קמא, נבחן חומר החקירה בתיק ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים, נקבע כי יש ראיות לכאורה הקושרות את העורר לביצוע העבירות המיוחסות לו. הובהר כי טענות העורר במישור הראייתי, הועלו רק לאחר החלטתו של בית המשפט המחוזי במסגרת ערר שהגיש הנאשם 3, בגדרו נקבע כי קיימת חולשה ראייתית בעניינו. יחד עם זאת, איתר בית המשפט קמא הבדלים בין השניים, לאור העובדה הלכאורית כי הנאשם 3 לא נתפס במקום האירוע אלא רק לאחר מרדף שניהל שוטר לתוך הכפר רנתים. לעומת זאת, העורר נתפס לאור יום, בסמוך לרכב מיד לאחר שיצא ממנו ובמרחק של חצי מטר. בית המשפט קמא התבסס, בין היתר, על דו"ח הפעולה של השוטר מר סביצ'ין, ממנו עולה כי הוא תפס את העורר לאחר מאבק אלים, בסמוך לרכב העורר וזה על ידי השוטר מר סביצ'ין, על ידי השוטרת הגב' לוגסי אשר שמרה עליו ועל ידי השוטר מר חדד, כפי העולה מדו"ח פעולה מטעמו. בנוסף, העורר צולם בתחת המשטרה על ידי השוטר מר קבסו, כשהוא לבוש בחולצה לבנה מכופתרת ובחזקתו נתפסו טלפון שאיכוניו מלמדים על הימצאותו באלעד ובחולון ביום התרחשות האירועים המתוארים בכתב האישום.

על פי כל אלו, קבע בית המשפט קמא כי קיים הרף הראייתי הנדרש לשם מעצרו של העורר, תוך שהוסיף והפנה לשתיקותיו בחקירותיו המחזקות את מערך הראיות הקיים.

טענות הצדדים

העורר טוען, כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתו, עוצמת הראיות בעניינו אינה שונה מזו של הנאשם 3, אשר שוחרר בתנאים מגבילים ואין להחיל דין שונה כלפיו. העורר הדגיש כי הקשר בין הנאשם 3 לרכב, מבוסס כל כולו על דו"ח פעולה של השוטר מר אדרי, כפי שגם הקשר בין העורר לאותו רכב מבוסס על דו"ח פעולה של השוטר מר סביצ'ין. עוד טוען הסנגור, כי הנאשם 3 בחר בזכות השתיקה, כפי בחירתו של העורר וכי שניהם נתפסו באותה שעה ללא קשיי ראיות. הסנגור הוסיף וטען, כי אין כל ראייה פורנזית הקושרת את העורר לדירה שנפרצה בחולון, או לרכוש שנגנב ממנה ומצלמות האבטחה שפעלו בדירה בשעת הפריצה, לא קלטו את העורר.

בדיון שהתקיים לפני, שב הסנגור וטען לפגמים רבים בחומר הראיות, המגיעים כדי חולשה מהותית. שוב הודגש כי גם לגבי הנאשם 3 קיימים דו"חות של שוטרים שראו אותו יוצא מהרכב, כפי שהעידו לגבי העורר, באופן המציב את השניים "באותה משבצת". בעיקר הודגש ולראשונה מלפני, כי אין יכולת לייחס לעורר את האיכונים הקשורים בטלפון הנייד

שנתפס. נטען כיהשוטר שעצר את העורר לא ציין כי תפס בכליו מכשיר טלפון, כפי שעולה מהודעת השוטרת לוגסי, לפיה נתפס בכליו מכשיר שכזה. על כך הוסיף הסנגור כי לא נאמר לעורר כי שזהו מכשיר הטלפון שנתפס על גופו, לא התבקשה התייחסותו לכך ולא ידוע עד כמה מה מספר אותו מכשיר. עוד הובהר כי לא נערכו מחקרי תקשורת על מנת לברר את הקשרו של העורר לאותו מכשיר. הסנגור הוסיף וטען לסתירות בין הודעות השוטרים שראו את העורר נוהג ברכב לעומת הודעות השוטרים שראו אותו יושב במושב האחורי של הרכב. לסיכום, נטען כי לגבי ניסיון הפריצה והפריצה באלעד ובחולון אין ראיות וכל הקשור ליציאת העורר מהרכב דומה לענייניו של נאשם 3 כך שיש להעדיף את שחרור העורר באותם תנאים.

למולו, טענה ב"כ המשיבה כי אין להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא. המשיבה הטעימה כי נוכח הסכמת העורר לקיומן של ראיות לכאורה, אין מקום להעלות טענות בנושא בשלב זה. עוד נטען, כי קיימים הבדלים בין העורר לבין הנאשם 3 והמשיבה הפנתה לתשתית ראייתית לכאורית המבוססת על דו"חות השוטרים שראו את העורר נוהג ברכב, הודעת השוטרת כי תפסה את מכשיר הטלפון בכיסו ועדות השוטר שתפסו לאחר ניסיון בריחתו. לדידה של המשיבה, טענות העורר לעניין מהימנות הראיות ומשקלן, ראוי לבירור בהליך העיקרי ולא בשלב זה.

דין והכרעה

המחלוקת העיקרית התמקדה בשאלה האם יש די בחומר הראיות כדי לעמוד ברף הנדרש של "ראיות לכאורה" כהוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996 - כטענת המבקשת, או שמא קיימת חולשה בראיות שבעטיה יש להעדיף קביעת תנאי שחרור ביחס לעורר - כטענת הסנגור.

לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים ובחנתי את חומר הראיות ואת החלטת בית המשפט קמא בענייניו של העורר - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

מעיון בחומר הראיות שבתיק החקירה, עולה כי קיימת שורה של ראיות המעידות על מעורבות לכאורה של העורר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. אני סבור כי יש בהן די כדי לעמוד ברף הנדרש בשלב מקדמי זה של הדיון.

מעיון בהחלטת בית המשפט קמא, עולה כי ניתנה הדעת למכלול הראיות וחומר החקירה בענייניו של העורר, לרבות נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לו ועברו הפלילי. בית המשפט קמא התייחס לקושי הראייתי בהקשר לנאשם 3, לעומת הראיות כלפי העורר, המבוססות על דו"חות הפעולה של השוטר מר סביצ'ין, דו"ח הפעולה של השוטרת גב' לוגסי, דו"ח הפעולה של השוטר מר חדד, דו"ח הפעולה של השוטר מר גרייב, צילומי העורר בתחנת המשטרה, איכוני הסלולריים בזירות העבירות ובחירתו בזכות השתיקה.

עיינתי בהחלטת בית המשפט המחוזי (כב' הש' ב' ארנון) מיום 5.7.16 בענייניו של הנאשם 3 והתרשמתי כי לא נפל פגם באבחנה שערך בית המשפט השלום בין העורר לבין הנאשם 3. הקשיים שבחומר הראיות בענייניו של הנאשם 3, מבוססים על כך שלא צולם בעת שהגיע לתחנת המשטרה, שכן לטענתו לא לבש חולצה לבנה, בעוד ששני שוטרים שהיו מעורבים בעניין העידו כי השניים שיצאו מהרכב לבשו חולצות לבנות. נוסף על כך, נקבע לגבי הנאשם 3 כי התגלו תהיות בעדותו של השוטר מר ליעד אשר רדף אחריו לתוך הכפר רנתיס.

במובחן מכך וכנזכר, העורר זוהה על ידי שלושה שוטרים שונים. הראשון, השוטר מר סביצ'ין אשר תפס אותו בסמוך לרכב, נאבק עימו ונחבל ממנו עד שעצרו. השני, השוטרת גב' לוגסי אשר שמרה עליו לאחר מעצרו. השלישי, השוטר מר חדד אשר זיהה אותו כמי שנהג ברכב ויוצא ממנו כשהוא לבוש חולצה לבנה מכופתרת עד שנעצר על ידי השוטר מר סביצ'ין. נוסף על אלו, העורר צולם בתחנת המשטרה כשהוא לבוש חולצה לבנה מכופתרת ואיכוני הטלפון הסלולרי

שנמצא ברשותו, מלמדים, לכאורה, כי שהה בזירות העבירות מושא כתב האישום.

דחיתי את טענות העורר כי הסתירות אליהן הפנה בהודעות ובדוחות הפעולה של השוטרים, משפיעות על עוצמת הראיות. כידוע, בשלב מקדמי זה: **"...אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד..."** (ר' בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11)).

לעניין האמרות לפיהן העורר נהג ברכב, לעומת אלו שלפיהן ישב במושב האחורי, גרסאות מר סביצין, מר חדד וגב' לוגסי, המסבכות את העורר במישרין בהקשר זה, תתבררנה במהלך המשפט עצמו ואין בהן סתירות המקעקעות אותן כדי כך על מנת שבשלב מקדמי זה הן תוגדרנה כמשוללות יסוד (ר' דוחות השוטרים מיום 26/5/16).

לעניין הטענה לקיומה של חולשה בראיות נוכח שהטלפון הנייד לא נתפס על ידי השוטר מר סביצין שעצר את העורר, כי אם על ידי השוטרת הגב' לוגסי. איכוני הטלפון שנתפס בחזקת העורר, לכאורה, מהווים חלק חשוב ומהותי מחומר הראיות נגדו והם יוצרים שוני בולט נוסף בינו לבין הנאשם 3. ככל שמדובר בטענה לפיה הטלפון הושתל על גופו של העורר, מקומה יפה לבירור במשפט עצמו. טרם בשלה העת להכריז על פסול כל בוטה בהתנהלות מי מהשוטרים וגם טענה זו אינה עולה כדי "פירכה מהותית" שיש בה כדי להפחית ממשקלן של הראיות לכאורה שהצטברו כנגד העורר (ר' בש"פ 3716/15 **זיתון נ' מדינת ישראל** (3.6.2015)).

אין בידי לקבל את טענות העורר כי יש לגזור חולשה נוספת בעוצמת הראיות, מחמת העדר ראייה פורנזית כטביעת אצבע הקושרת אותו לדירה שנפרצה או לרכוש שנגנב ומחמת העדר זיהוי במצלמת האבטחה. אין לשלול כי הפורצים עשו שימוש בכפפות לעניין היעדר מעתקי טביעות אצבע ואין לצפות כי כל הפורצים יקלטו במצלמת האבטחה. הלכה היא, כי בשלב זה של ההליך בו נדרש בית המשפט לוודא קיומן של ראיות לכאורה, אין להידרש לראיות שאינן קיימות בתיק החקירה, כי אם לראיות הקיימות בו. אין עסקינן במחדל חקירתי חמור כגון חסר בדיקת טענת אליבי, או חסר בבדיקה שיש בה כדי לזכות את העורר מהחשדות המיוחסים לו (ר' בש"פ 9270/03 **בראט נ' מדינת ישראל** (28.10.03); בש"פ 757/91 **חזן נ' מ"י** (6.3.91)).

העבירות המיוחסות לעורר נעברו בצוותא חדא. גם מטעם זה, אין בהיעדר ראיות פורנזיות וזיהוי במצלמת האבטחה של הדירה כדי לגרוע מעוצמת יתרת הראיות. זו מלמדת, לכאורה, כי העורר אכן שהה בזירת העבירות בזמן התרחשותן. הוא נמצא בתוך הרכב הקשור למכלול העבירות המיוחס לנאשמים שבו נמצאו כלי פריצה, הוא התנהג באופן מחשיד כשניסה לברוח ממשמורת, תקף שוטר ובהר בזכות השתיקה בחקירותיו.

כידוע, המבצע בצוותא אינו צריך להשלים לבדו את כל מרכיביה של ההתנהגות הפלילית לשם גיבוש עבירה ויפים לעניינו של העורר הדברים שנקבעו בע"פ 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל** (12.1.11), בזו הלשון: **"הפסיקה המשילה את המבצעים בצוותא לגוף אחד בעל זרועות שונות, כאשר לכל מבצע תפקיד משלו להשלמת המעשה הפלילי להבדיל מן המסייע, תרומתו של המבצע בצוותא לעבירה היא פנימית וחלקו מהותי להגשמת התוכנית המשותפת...ביצוע בצוותא מניח תיאום בין הצדדים, חלוקת תפקידים מוקדמת, הכנה מוקדמת או תכנון מוקדם...עם זאת, הפסיקה הכירה בכך כי לא בכל ביצוע בצוותא מתקיים בשותפים לעבירה "הילכו שניהם יחדיו בלתי אם נועדו" (עמוס ג', 3), ולעיתים, אין צורך בהיוועדות מוקדמת או בתכנון מראש, ואף שותפות ספונטנית עושה עבריינים למבצעים בצוותא..."**

סיכומי של דבר, העורר זוהה, לכאורה, על-ידי שלושה שוטרים שונים שקישרו אותו לרכב הרלוונטי לביצוע העבירות המיוחסות לנאשמים ובו כלי פריצה, נוסף לזיהוי בתחנת המשטרה וצילומי התואמים לדו"חות הפעולה של שלושת

השוטרים. עוד נמצאו נתוני איכון הקושרים את העורר, לכאורה, לזירות העבירות ולכך יש להוסיף גם את שתיקותיו בחקירותיו, המחזקות את חומר הראיות האחר כנגדו (ר' בש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' חיימוב** (22.5.2014); בש"פ 3562/15 **בנמו נ' מדינת ישראל** (3.6.15); בש"פ 5588/12 **ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל** (24.9.12)).

לפיכך, די במארג הראיות לכאורה שבתיק החקירה כדי לגבש את הנדרש בשלב מקדמי זה של הדיון.

משנמצא כי יש ראיות לכאורה כנגד העורר, אין בדעתי להרחיב לגבי עילת המעצר. אך אציין כי מקובלת עליו קביעת בית המשפט קמא, לפיה העורר הנו שוהה בלתי חוקי שפעל לביצוע עבירות רכוש בצוותא חדא עם אחרים, התנגד למעצרו, ניסה להימלט ותקף שוטר. בנסיבות אלו, אכן קיים חשש ממשי כי העורר יסכן את בטחון הציבור וימלט מאימת הדין ככל שישוחרר. חשש זה מתעצם בהינתן עברו הפלילי של העורר הכולל 5 הרשעות בעבירות שהייה בלתי חוקית, עבירות רכב בגין ריצה מאסר בפועל ואף תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בן 8 חודשים.

מכל המקובץ, שוכנעתי כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא וכי צדק הסנגור בהתייחסותו הראשונית לסוגיית הראיות לכאורה.

הערר, איפוא, נדחה.

ניתנה היום, י"ז אלול תשע"ו, 20 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.